

Italië:

Pfff, wat een niveau daar zeg. Daar werd echt gruwelijk hard gereden. Is weer ff wat anders dan de Nederlandse klassiekers.

Ik heb vooral in de eerste etappe even met mijn oren staan te klapperen hoe hard die mannen bergop reden. Het was op papier een vlakke etappe, maar er zat nog een klim in van 0 tot 600 meter hoogte. De klim zelf was een goede 15 kilometer lang. Ik kon net volgen op deze klim. Wat mij vooral opviel hier was dat iedereen die aan de start stond hard kan rijden. Ze doen er ook echt niet moeilijk over om 15 kilometer met 55-60 km/h op het kantje te hangen. Er vallen dan geen gaten, iets wat hier in Nederland wel anders zou gaan. Bergop hetzelfde verhaal.

Helaas in die eerste etappe wat tijd verloren door een grote valpartij in de massasprint. Ik zat vrij goed geplaatst voor de massasprint, zo in 15de-20ste positie. De Belgen en de Russen hadden beide een treintje gemaakt, maar die haakten in elkaar, waardoor er een massale valpartij ontstond op 3,1 kilometer van de finish (en dus ging de 3-kilometer regel niet op). Gelukkig kon ik mijn val breken op een Rus die voor mij ging liggen, dus viel voor mij de schade wel mee.

De tweede etappe was een beetje Limburg - Ardennen achtig. Ik kon me hier op de klimmen wel redelijk tot goed handhaven. De finish was op een heuvel. De laatste 5 kilometer ongeveer liepen bergop. Op deze slotklim heb ik me gespaard voor de (zware) derde etappe. In de derde etappe zaten 4 grote klimmen. Een van 200 meter hoogte, een van 400 meter hoogte, een van 1000 meter hoogte en opnieuw een van 200 meter hoogte. In het begin van de etappe kon kwam ik in een ontsnapping terecht. Dit was voor mij ideaal. De eerste klim kon ik goed verteren. Aan het begin van de tweede klim waren ze vanuit het peloton gaan jagen. De tweede klim was iets te stijl voor mij, maar vanuit het peloton had zich een groep met favorieten losgemaakt. Ik moest samen met nog 15 anderen lossen uit de kopgroep, maar ik kon mijn karretje precies aanhaken bij de groep met favorieten bovenop de klim. In de afdaling kwamen we weer terug bij de eerste groep en zo konden we met een grote groep beginnen aan de hoogste en langste klim van de koers. Ik moest de groep met favorieten al snel genoeg laten gaan, maar op die manier kon ik wel in mijn eigen tempo de klim oprijden. Bovenop de klim kwam ik in de grupetto terecht en ik ben hiermee naar de finish gereden. Hier was ik zeer tevreden mee, want er waren toch een heleboel mannen die niet konden finishen vandaag. De 4de etappe was opnieuw een redelijk zware met de hele tijd een glooiend parcours. In deze etappe werd ik na 70 kilometer, net voor de top, gelost op een lange, steile klim. In de afdaling was ik weer terug aan het komen, maar in een bocht werd ik van mijn fiets gereden door de Amerikaanse ploegleider. Hij was gewoon niet op aan het letten en reed precies in mijn lijn. Gelukkig heb ik er alleen wat schaafwonden aan over gehouden, maar hierdoor was mijn ronde helaas wel voorbij.

Ik ben erachter gekomen dat ik vooral bergop nog wat tekort kom op die mannen, maar daar gaat aan gewerkt worden! Ik hoef geen klimmer te worden, maar ik moet wel een beetje fatsoenlijk een bergje overkomen. Trouwens, iedereen in de selectie kwam heel wat tekort. Het niveau was dan ook wel erg hoog. Zeker als je het vergelijkt met het niveau in Nederland.

Nu hopen dat ik er de komende weken de vruchten van kan plukken.

Groeten, Jorn